

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

13 ноември 2025 година *

„Преюдициално запитване — Обработка на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации — Директива 2002/58/ЕО — Член 13, параграфи 1 и 2 — Непоискани съобщения — Понятие за съобщение, извършено „за целите на директен маркетинг“ — Поучаване на електронни координати „в контекста на продажбата на продукт или услуга“ — Регистриране в онлайн платформа, даваща достъп до допълнително съдържание — Изпращане по електронна поща на ежедневен информационен бюлетин — Регламент (ЕС) 2016/679 — Член 6 — Законосъобразност на обработването — Член 95 — Връзка с Директива 2002/58“

По дело C-654/23

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ, Румъния) с акт от 20 март 2023 г., постъпил в Съда на 2 ноември 2023 г., в рамките на производство по дело

Inteligo Media SA

срещу

Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP),

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: F. Biltgen, председател на състава, T. von Danwitz, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от първи състав, I. Ziemele (докладчик), A. Kumin и S. Gervasoni, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: R. Șereș, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 27 ноември 2024 г.,

като има предвид становищата, представени:

– за Inteligo Media SA, от S. A. Opriș и A.-M. Radu, адвокат,

* Език на производството: румънски.

- за Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP), от А. G. Opre, в качеството на представител,
- за румънското правителство, от R. Antonie, E. Gane и L. Ghiță, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от А. Bouchagiar, P.-J. Loewenthal и L. Nicolae, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 27 март 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации) (ОВ L 201, 2002 г., стр. 37; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 36, стр. 63), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11) (наричана по-нататък „Директива 2002/58“), както и на член 6, параграф 1, член 83, параграф 2 и член 95 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“) във връзка с член 15, параграф 2 от Директива 2002/58.
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Inteligo Media SA и Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) (Национален орган за надзор върху обработването на лични данни (ANSPDCP), Румъния) по повод на административна санкция, наложена на това дружество с мотива, че е обработвало лични данни на своите клиенти без тяхно съгласие.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 2002/58

3 Съображения 2, 10, 40 и 41 от Директива 2002/58 гласят:

„(2) Настоящата директива се стреми да зачита основните права и да спазва признатите принципи, по-специално от Хартата за основните права на Европейския съюз. По-специално настоящата директива се стреми да осигури пълно зачитане на правата, предвидени в членове 7 и 8 от Хартата.

[...]

(10) В сектора за електронни комуникации се прилага Директива 95/46/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10)], по-специално по всички въпроси, засягащи защита на основни права и свободи, които не са специално обхванати от разпоредбите на настоящата директива, включително задълженията на администратора и правата на лицата. [...]

[...]

(40) На абонатите следва да бъдат предоставени защити срещу намеса в неприкосновеността на личния им живот от нежелана комуникация с цел директен маркетинг, и по-специално посредством автоматично набиращи машини, факсове и електронни пощи, включително кратките съобщения по мобилните телефони. Тези форми на нежелана търговска комуникация могат от една страна да бъдат сравнително лесно и евтино извършвани, но от друга страна могат да налагат бреме и/или разход на получателя. При това в някои случаи техният обем може също да причини затруднения за мрежите за електронна комуникация и терминалното оборудване. За такива форми на нежелани съобщения за директен маркетинг е оправдано да се поиска предварително изричното съгласие на получателите преди такива съобщения да бъдат адресирани до тях. Единният пазар изисква хармонизиран подход, за да се осигурят прости правила в цялата Общност за търговските дейности и потребителите.

(41) В контекста на съществуващо взаимоотношение с купувача, оправдано е да се позволи използването на електронни координати при предлагането на подобни продукти или услуги, но само от същата компания, която е получила електронните координати в съответствие с Директива 95/46/ЕО. Когато се получат електронни координати, клиентът трябва да бъде информиран за тяхното бъдещо използване при директен маркетинг по ясен и отчетлив начин и да бъде дадена възможност да се откаже такова използване. Тази възможност трябва да бъде продължена, за да бъде предложена безплатно при всяка последваща комуникация за директна търговия, с изключение на разходи за предаването на този отказ“.

4 Член 1 от Директива 2002/58 е озаглавен „Обхват и цел“ и предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Настоящата директива предвижда да се хармонизират националните разпоредби, необходими за осигуряване на еднаква степен на защита на основните права и свободи, и по-специално правото на неприкосновеност на личния живот и правото на поверителност по отношение на обработката на лични данни в електронно съобщителния сектор и да се осигури свободно движение на такива данни и оборудване за електронни съобщения и услуги в Общността.

2. Разпоредбите на настоящата директива конкретизират и допълват Директива 95/46/ЕО за целите, упоменати в параграф 1. Освен това те се грижат за защита на легитимните интереси на абонати, които са юридически лица“.

5 Член 2 от Директива 2002/58 е озаглавен „Дефиниции“ и предвижда във втора алинея:

„Прилагат се също следните дефиниции:

[...]

г) „комуникация“ означава всяка информация, обменена или пренесена между определен брой страни с помощта на публично достъпни електронни комуникационни услуги. Това не включва информация, пренасяна като част от услуга за публично радио-разпръскване през електронни комуникационни мрежи с изключение на информацията, която може да бъде свързана с идентифицируем абонат или потребител, получаващ информацията.

[...]

з) „електронна поща“ означава всеки текст, глас, звук или образ, изпратен през публични комуникационни мрежи, който може да се съхранява в мрежата или в терминалното оборудване на получателя, докато се вземе от получателя.

[...]“.

6 Съгласно член 13 от тази директива, озаглавен „Непоискани съобщения“:

„1. Използването на автоматизирани повикващи системи и системи за комуникация без човешка намеса (автоматично повикващи машини), машини за факсимилета (факс) или електронна поща за целите на директен маркетинг, може да бъде позволено само по отношение на абонати или ползватели, които са дали предварително своето съгласие.

2. Независимо от параграф 1, когато физическо или юридическо лице получи от своите клиенти техните електронни координати за електронна поща, в контекста на продажбата на продукт или услуга, в съответствие с Директива 95/46/ЕО, същото физическо или юридическо лице може да използва тези електронни координати за директен маркетинг на неговите собствени подобни продукти или услуги, при условие че на клиентите ясно и отчетливо е дадена възможност да възразят безплатно и по лесен начин на такова използване на електронни координати в момента на тяхното събиране и при всяко съобщение, в случай че клиентът не е отказал първоначално такова използване.

[...]

4. Във всеки случай се забранява практиката да се изпраща електронна поща за целите на директен маркетинг, маскираща или скриваща идентичността на подателя, от чието име се прави съобщението, или в нарушение на член 6 от Директива 2000/31/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия)(JO ОВ L 178, 2000 г., стр. 1)], или без валиден адрес, на който получателят да може да изпрати искане да се спрат такива съобщения, или насърчаваща получателите да посетят уебсайтове, които са в нарушение на посочения член.

[...]“.

ОРЗД

7 Съображение 173 от ОРЗД гласи:

„Настоящият регламент следва да се прилага спрямо всички въпроси, свързани със защитата на основните права и свободи по отношение на обработването на лични данни, които не са предмет на специалните задължения със същата цел, установени с [Директива 2002/58], включително задълженията на администратора и правата на физическите лица. За да се изясни връзката между настоящия регламент и [Директива 2002/58], директивата следва да бъде съответно изменена. След приемането на настоящия регламент [Директива 2002/58] следва да се преразгледа, по-специално за гарантиране на съгласуваност с настоящия регламент“.

8 Член 5 от този регламент е озаглавен „Принципи, свързани с обработването на лични данни“ и предвижда в параграф 1:

„Личните данни са:

- а) обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните („законосъобразност, добросъвестност и прозрачност“);
- б) събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по-нататък по начин, несъвместим с тези цели; по-нататъшното обработване за целите на архивирането в обществен интерес, за научни или исторически изследвания или за статистически цели не се счита, съгласно член 89, параграф 1, за несъвместимо с първоначалните цели („ограничение на целите“);

[...]“.

9 Член 6 от посочения регламент е озаглавен „Законосъобразност на обработването“ и предвижда в параграф 1, първа алинея:

„Обработването е законосъобразно, само ако и доколкото е приложимо поне едно от следните условия:

- а) субектът на данните е дал съгласие за обработване на личните му данни за една или повече конкретни цели;

б) обработването е необходимо за изпълнението на договор, по който субектът на данните е страна, или за предприемане на стъпки по искане на субекта на данните преди сключването на договор;

[...]

е) обработването е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете“.

10 Текстът на член 7 от същия регламент, озаглавен „Условия за даване на съгласие“, е следният:

„1. Когато обработването се извършва въз основа на съгласие, администраторът трябва да е в състояние да докаже, че субектът на данни е дал съгласие за обработване на личните му данни.

2. Ако съгласието на субекта на данните е дадено в рамките на писмена декларация, която се отнася и до други въпроси, искането за съгласие се представя по начин, който ясно да го отличава от другите въпроси, в разбираема и леснодостъпна форма, като използва ясен и прост език. Някоя част от такава декларация, която представлява нарушение на настоящия регламент не е обвързваща.

[...]

4. Когато се прави оценка дали съгласието е било свободно изразено, се отчита най-вече дали, *inter alia*, изпълнението на даден договор, включително предоставянето на дадена услуга, е поставено в зависимост от съгласието за обработване на лични данни, което не е необходимо за изпълнението на този договор“.

11 Съгласно член 83 от ОРЗД, озаглавен „Общи условия за налагане на административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“:

„1. Всеки надзорен орган гарантира, че наложените административни наказания „глоба“ или „имуществена санкция“ в съответствие с настоящия член за извършени нарушения на настоящия регламент, посочени в параграфи 4, 5 и 6, във всеки конкретен случай са ефективни, пропорционални и възпиращи.

2. В зависимост от обстоятелствата във всеки конкретен случай административните наказания „глоба“ или „имуществена санкция“ се налагат в допълнение към мерките, посочени в член 58, параграф 2, букви а)—з) и й), или вместо тях. Когато се взема решение дали да бъде наложено административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и се определя нейният размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат следните елементи:

а) естеството, тежестта и продължителността на нарушението, като се взема предвид естеството, обхватът или целта на съответното обработване, както и броят на засегнатите субекти на данни и степента на причинената им вреда;

- б) дали нарушението е извършено умишлено или по небрежност;
- в) действията, предприети от администратора или обработващия лични данни за смекчаване на последиците от вредите, претърпени от субектите на данни;
- г) степента на отговорност на администратора или обработващия лични данни като се вземат предвид технически и организационни мерки, въведени от тях в съответствие с членове 25 и 32;
- д) евентуални свързани предишни нарушения, извършени от администратора или обработващия лични данни;
- е) степента на сътрудничество с надзорния орган с цел отстраняване на нарушението и смекчаване на евентуалните неблагоприятни последици от него;
- ж) категориите лични данни, засегнати от нарушението;
- з) начина, по който нарушението е станало известно на надзорния орган, по-специално дали и до каква степен администраторът или обработващият лични данни е уведомил за нарушението;
- и) когато на засегнатия администратор или обработващ лични данни преди са налагани мерки, посочени в член 58, параграф 2, във връзка със същия предмет на обработването, дали посочените мерки са спазени;
- й) придържането към одобрени кодекси на поведение съгласно член 40 или одобрени механизми за сертифициране съгласно член 42; и
- к) всякакви други утежняващи или смекчаващи фактори, приложими към обстоятелствата по случая, като пряко или косвено реализирани финансови ползи или избегнати загуби вследствие на нарушението.

[...]

5. Нарушенията на посочените по-долу разпоредби подлежат, в съответствие с параграф 2, на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 20 000 000 [евро] или, в случай на предприятие — до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока:

- а) основните принципи за обработване на лични данни, включително условията, свързани с даването на съгласие, в съответствие с членове 5, 6, 7 и 9;

[...]“.

12 Член 95 от този регламент и озаглавен „Връзка с [Директива 2002/58]“ и гласи:

„Настоящият регламент не налага допълнителни задължения на физическите или юридическите лица по отношение на обработването във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги в обществени съобщителни мрежи в

Съюза, по отношение на въпроси, за които са им наложени специални задължения със същата цел, установени в Директива 2002/58/ЕО“.

Директива 2000/31

13 Член 2 от Директива 2000/31 е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„По смисъла на настоящата директива, следните термини означават:

[...]

е) „търговско съобщение“: всяка форма на съобщение, което има за цел да рекламира, директно или косвено, стоките, услугите или имиджа на дружество, организация или лице, което извършва търговска, производствена или занаятчийска дейност, или упражнява регламентирана професия. Следните съобщения не представляват сами по себе си търговски съобщения:

- информация, която позволява директен достъп до дейността на предприятието, организацията или лицето, по-специално названието на домейна или адреса на електронната поща,
- съобщения, които се отнасят до стоките, услугите или имиджа на дружеството, организацията или лицето, съставени по независим път, особено когато се предоставят без финансови ангажименти;

[...]“.

14 Член 6 от тази директива е озаглавен „Информация, която следва да се предоставя“ и гласи:

„Освен другите изисквания за информация, които са предвидени в правото на Общността, държавите членки гарантират, че търговските съобщения, които са част от, или съставляват услуга на информационното общество, отговарят най-малко на следните условия:

- а) търговското съобщение трябва ясно да бъде определяемо като такова;
- б) самоличността на физическото или юридическо лице, от името на което е извършено търговското съобщение, трябва да може лесно да се установи;
- в) рекламни оферти, като отстъпки в цените, премии и подаръци, когато са разрешени в държавата членка, където е установен доставчикът на услуги, трябва да бъдат ясно определяеми като такива, а условията, които трябва да са изпълнени, за да могат да се ползват, трябва да бъдат лесно достъпни и представени точно и недвусмислено.
- г) рекламните състезания или игри, когато са разрешени в държавата членка, където е установен доставчикът на услуги, трябва да бъдат ясно определяеми като такива, а условията за участие трябва да бъдат лесно достъпни и представени точно и недвусмислено“.

Румънското право

Закон № 506/2004

- 15 Член 1, параграфи 2 и 3 от Legea nr. 506/2004, privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice (Закон № 506/2004 относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации) от 17 ноември 2004 г. (Monitorul Oficial al României, част I, бр. 1101 от 25 ноември 2004 г.) гласи:

„2. Разпоредбите на настоящия закон се прилагат при обработката на лични данни във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни съобщителни услуги в електронните съобщителни мрежи, включително електронните съобщителни мрежи, поддържащи събиране на данни и устройства за идентификация“.

3. Разпоредбите на настоящия закон се допълват с разпоредбите на Legea nr. 677/2001, pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (Закон № 677/2001 за защита на лицата при обработването на личните данни и за свободното движение на тези данни) от 21 ноември 2001 г. (Monitorul Oficial al României, част I, бр. 790 от 12 декември 2001 г.)“.

- 16 Член 2 от Закон № 506/2004 предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. За целите на настоящия закон:

[...]

d) съобщение означава всяка информация, обменена или предадена между определен брой участници с помощта на публично достъпни електронни съобщителни услуги; това не включва информация, предавана публично през електронни съобщителни мрежи в рамките на услуга за аудио-визуални програми, доколкото съответната информация не може да бъде свързана с идентифицируем абонат или потребител, който я получава;

[...]

2. Определенията, съдържащи се [...] в член 1, точки 1 и 8 от Legea nr. 365/2002, privind comerțul electronic [(Закон № 365/2002 за електронната търговия) от 7 юни 2002 г. (повторно обнародван в Monitorul Oficial al României, част I, бр. 959 от 29 ноември 2006 г.)] [...] се прилагат и към настоящия закон“.

- 17 Съгласно член 12, параграфи 1 и 2 от Закон № 506/2004:

„1. Забранява се извършването на търговски съобщения чрез автоматизирани повикващи системи и системи за комуникация, които не изискват намесата на човек в качеството на оператор, по факс, електронна поща или по какъвто и да е друг начин чрез използване на обществено достъпни електронни съобщителни услуги, освен ако съответният абонат или потребител е дал предварително изричното си съгласие за получаване на такива съобщения.

2. Без да се засягат разпоредбите на параграф 1, ако физическо или юридическо лице получи пряко електронния адрес на клиент при продажбата на продукт или услуга на този

клиент в съответствие със Закон № 677/2001, това физическо или юридическо лице може да използва този адрес за търговски съобщения относно подобни стоки или услуги, които предлага на пазара, при условие че ясно и изрично предлага на клиентите възможност да се противопоставят по лесен и безплатен начин на такова използване както при получаването на електронния адрес, така и при всяко съобщение, ако клиентът не се е противопоставил първоначално“.

18 Текстът на член 13, параграфи 1, 2 и 5 от Закон № 506/2004 е следният:

„1. Административни нарушения са следните деяния:

[...]

q) неспазване на разпоредбите на член 12 относно непоисканите съобщения.

2. Административните нарушения, посочени в параграф 1, букви а)–l), n), o) и q) се наказват с глоба от 5 000 [румънски леи (RON) (около 984 евро)] до 100 000 [RON (около 19 697 евро)], а за търговските дружества с оборот над 5 000 000 [RON (около 984 892 евро)] — с глоба до 2 % от оборота.

[...]

5. Установяването на административните нарушения, посочени в параграф 1, букви а)–j) и l)–q), и налагането на санкции се извършват от овластени за тази цел служители на ANSPDCP“.

Закон № 365/2002

19 Член 1, параграф 8 от Закон № 365/2002 предвижда:

„За целите на настоящия закон:

[...]

8. „търговско съобщение“ е всяка форма на съобщение, което има за цел да рекламира, директно или косвено стоки, услуги, имидж, име или наименование, подпис или лого на търговец или на лице, което упражнява регламентирана професия; не представляват сами по себе си търговски съобщения: информация, която дава възможност за пряк достъп до дейността на физическо или юридическо лице, по-специално име на домейн или електронен адрес, съобщения, свързани със стоки, услуги, изображения, имена или търговски марки на физическо или юридическо лице, извършени от трето лице, което е независимо от това лице, в частност когато са извършени безплатно“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

20 Inteligo Media е издател на онлайн журналистическото издание avocatnet.ro, чието предназначение е да информира широката общественост, която няма специални познания в областта на правото, за ежедневно извършваните в Румъния законодателни промени.

- 21 На 27 юли 2018 г. това дружество въвежда под търговското наименование „Service Premium“ платена абонаментна система за част от съдържанието, което предоставя на своите читатели. Към момента на настъпване на фактите в главното производство посоченото дружество осигурява възможност на всеки потребител да преглежда безплатно не повече от шест статии месечно. За да получи достъп до допълнителни статии, съответният потребител трябва, първо, да създаде безплатен профил на въпросната онлайн платформа, което предполага да приеме договорните условия за предоставяне на „Service Premium“. Като се регистрира за тази услуга, посоченият потребител придобива право на безплатен достъп до две допълнителни статии месечно, право да получава безплатно по електронна поща ежедневния информационен бюлетин, озаглавен „Personal Update“, съдържащ общ преглед на промените в законодателството от предния ден, с хипервръзки към съответните статии, достъпни на тази платформа, както и право на достъп — срещу заплащане и по желание — до всички статии в публикацията и право да получава по електронна поща пълния текст на този бюлетин, наречен „Информационно резюме“.
- 22 При създаването на този профил потребителите могат да изберат да не получават информационния бюлетин „Personal Update“, като направят отметка в полето „Не желая да получавам „Personal Update“ в онлайн формуляра, който трябва да бъде попълнен за тази цел. Освен това всеки път, когато получават този бюлетин, потребителите, които не желаят повече да го получават, могат да натиснат бутона „ОТПИСВАНЕ“.
- 23 На 26 септември 2019 г. ANSPDCP изготвя акт за установяване на административно нарушение, с който налага на Inteligo Media глоба в размер на 42 714 RON (около 9 000 евро) за неспазване на член 5, параграф 1, букви а) и б), член 6, параграф 1, буква а) и член 7 от ОРЗД. ANSPDCP приема, че това дружество не е доказало, че е получило изричното съгласие на 4 357 потребители за обработването на техните лични данни (електронна поща, парола, потребителско име) и че е обработвало тези данни по начин, несъвместим с целта, за която първоначално са били събрани. Всъщност посочените данни, първоначално събрани с цел изпълнението на разглеждания договор, били обработвани с цел изпращането на информационния бюлетин „Personal Update“.
- 24 Inteligo Media подава жалба до Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ, Румъния), с която иска главно отмяната на този акт.
- 25 В подкрепа на искането си Inteligo Media изтъква по-специално, че поради своето основно редакционно съдържание информационният бюлетин „Personal Update“ не отговаря на предвидените в закона условия, за да бъде квалифициран като „търговско съобщение“. Като предпазна мярка обаче обработването на лични данни вследствие на изпращането на този информационен бюлетин се основавало на член 12, параграф 2 от Закон № 506/2004, с който член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 е транспониран в румънското право, и на член 6, параграф 1, буква е) от ОРЗД. По този начин това дружество предоставило на потребителите правото да се противопоставят на получаването на посочения информационен бюлетин, както и правото да се откажат от абонамента след получаването на такъв бюлетин.
- 26 С решение от 5 юни 2020 г. Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ) отхвърля това искане, като приема доводите на ANSPDCP.

- 27 С решение от 15 април 2021 г. Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ, Румъния), който се произнася по въззивната жалба на Inteligo Media срещу това решение, го отменя и връща делото на Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ) за ново разглеждане с мотива, че последният съд не е мотивирал в достатъчна степен посоченото решение.
- 28 При повторното разглеждане на делото с решение от 15 декември 2021 г., Tribunalul București (Окръжен съд Букурещ) уважава частично искането на Inteligo Media и намалява размера на наложената му от ANSPDCP глоба. Той обаче потвърждава констатацията за наличие на административно нарушение, съдържаща се в акта от 26 септември 2019 г. за установяване на нарушението.
- 29 Сезиран с подадените от Inteligo Media и ANSPDCP жалби срещу това решение, запитващата юрисдикция Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ) приема, че разрешаването на спора в главното производство зависи от установяването на правното основание на разглежданото в главното производство обработване на лични данни и от условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да може такова обработване да се счита за законосъобразно с оглед на Директива 2002/58 и на ОРЗД.
- 30 Според тази юрисдикция е необходимо най-напред да се изяснят, първо, условията, при които може да се счита, че електронният адрес на потребител е получен „в контекста на продажбата на продукт или услуга“ по смисъла на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58, второ, обхватът на понятието „директен маркетинг“, съдържащо се в този член 13, и трето, въпросът дали това понятие е равнозначно на понятието „търговско съобщение“, използвано от румънския законодател при транспонирането на посочения член 13.
- 31 По-нататък, при положение че в случая електронните адреси на потребителите не са получени „в контекста на продажбата на продукт или услуга“ по смисъла на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58, следва да се прецени дали изпращането по електронна поща на бюлетина „Personal Update“ попада в приложното поле на член 13, параграф 1 от тази директива, както и на разпоредбите, санкциониращи евентуално нарушение на този член.
- 32 Накрая, запитващата юрисдикция счита за необходимо да уточни задълженията на надзорния орган, когато прилага член 83, параграф 2 от ОРЗД, доколкото тези задължения не следват ясно от текста на тази разпоредба.
- 33 При тези обстоятелства Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Когато издател на онлайн журналистически издания, предоставящи информация на широката общественост, която не е специалист в тази област, що се отнася до законодателните промени, които се извършват ежедневно в Румъния, получи адреса на електронната поща на потребител, при създаване от последния на безплатен потребителски профил, който му дава право: i) на безплатен достъп до допълнителен брой статии в разглежданото издание; ii) да получава по електронна поща ежедневен бюлетин, съдържащ резюме на законодателните новости, разгледани в статии в изданието, както и хипервръзки към съответните статии; и iii) да получи срещу заплащане достъп до допълнителни и/или по-обширни статии и анализи от изданието в сравнение с ежедневно изпращания безплатен бюлетин:

- a) получен ли е този електронен адрес от издателя на онлайн журналистически издания „в контекста на продажбата на продукт или услуга“ по смисъла на член 13, параграф 2 от [Директива 2002/58];
 - b) извършва ли се изпращането от издателя на бюлетини, предоставящи информация като описаната в подточка ii), с цел „директен маркетинг на неговите собствени подобни продукти или услуги“ по смисъла на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58?
- 2) При утвърдителен отговор на въпрос 1, букви а) и б), кои от условията, предвидени член 6, параграф 1, букви а)—е) от [ОРЗД] следва да се тълкуват в смисъл, че са приложими, когато издателят използва електронния адрес на потребителя за изпращане на ежедневен бюлетин като описания във въпрос 1, подточка ii), в съответствие с изискванията на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58?
- 3) Трябва ли член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58 да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която използва понятието „търговски съобщения“, съдържащо се в член 2, буква е) от Директива [2000/31], вместо понятието „директен маркетинг“, предвидено в Директива 2002/58? При отрицателен отговор, представлява ли бюлетин като описания във въпрос 1, подточка ii) „търговско съобщение“ по смисъла на член 2, буква е) от Директива 2000/31?
- 4) При отрицателен отговор на въпрос 1, букви а) и б):
- a) Представлява ли изпращането по електронна поща на ежедневен бюлетин като описания във въпрос 1, подточка ii) „[и]зползване[...] на [...] електронна поща за целите на директен маркетинг“ по смисъла на член 13, параграф 1 от Директива 2002/58?
 - b) Трябва ли член 95 от [ОРЗД] във връзка с член 15, параграф 2 от Директива 2002/58 да се тълкува в смисъл, че неспазването на условията за получаване на валидно съгласие от потребителя по смисъла на член 13, параграф 1 от Директива 2002/58 ще бъде санкционирано съгласно член 83 от [ОРЗД] или съгласно разпоредбите на националното право, съдържащи се в акта за транспониране на Директива 2002/58, който от своя страна съдържа конкретни приложими санкции?
- 5) Трябва ли член 83, параграф 2 от [ОРЗД] да се тълкува в смисъл, че надзорният орган, който взема решение за налагане на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и който определя размера на това административно наказание във всеки отделен случай, е длъжен да анализира и да обясни в административния акт за налагане на наказанието отражението на всеки от критериите, посочени в букви а)—к), върху решението за налагане на административно наказание и съответно върху решението за размера на наложеното административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос и по четвъртия въпрос, буква а)

- 34 С първия си въпрос и четвъртия си въпрос, буква а), които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58 трябва да се тълкува в смисъл, че електронният адрес на потребител е

получен от издателя на онлайн издание „в контекста на продажбата на продукт или услуга“ по смисъла на този член 13, параграф 2, когато потребителят създава безплатен профил на неговата онлайн платформа, който му дава право на безплатен достъп до определен брой статии от това издание, право да получава безплатно по електронна поща ежедневен информационен бюлетин, съдържащ резюме на законодателните новости, разгледани в статии в изданието, включително хипервръзки към статиите, както и правото на достъп срещу заплащане до допълнителни статии и анализи от посоченото издание и че изпращането на такъв информационен бюлетин представлява използване на електронна поща „за целите на директен маркетинг“ на „подобни продукти или услуги“ по смисъла на последната разпоредба.

- 35 За да се отговори на тези въпроси, следва да се припомни, че съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2002/58 тя предвижда по-специално хармонизиране на националните разпоредби, необходими за осигуряване на еднаква степен на защита на основните права и свободи, и по-специално правото на неприкосновеност на личния живот и правото на поверителност по отношение на обработването на лични данни в сектора на електронните съобщения.
- 36 Член 2, буква г) от Директива 2002/58 предвижда широко определение на понятието „комуникация“, което включва всяка информация, обменена или пренесена между определен брой страни с помощта на публично достъпни електронни комуникационни услуги.
- 37 Член 13 от Директива 2002/58, който е озаглавен „Непоискани съобщения“, позволява в параграф 1 използването на различни видове комуникации, а именно по-специално електронна поща за целите на директен маркетинг, при условие че се отнася до абонати или потребители, които са дали предварително своето съгласие.
- 38 Като изключение от изискването за такова съгласие член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 предвижда, че когато в съответствие с Директива 95/46 или ОРЗД физическо или юридическо лице получи от своите клиенти техните електронни координати за електронна поща в контекста на продажбата на продукт или услуга, това физическо или юридическо лице може да използва тези електронни координати за целите на директен маркетинг, при условие че спазва посочените в тази разпоредба условия.
- 39 От текста на разпоредбите, посочени в точки 37 и 38 от настоящото решение следва, че те са предназначени да се прилагат само за съобщенията, извършвани „за целите на директен маркетинг“. При това положение, за да се отговори на първия въпрос и на четвъртия въпрос, буква а), следва да се прецени, на първо място, дали изпращането на съобщение като разглеждания в главното производство информационен бюлетин има за цел директен маркетинг, и ако това е така, на второ място, дали електронните координати на съответните потребители са получени от изпращача на това съобщение „в контекста на продажбата [...] на услуга“ по смисъла на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58.
- 40 Съгласно постоянната съдебна практика за еднаквото тълкуването на разпоредба на правото на Съюза следва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът, в който се вписва, и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. решения от 17 ноември 1983 г., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, т. 12, и от 1 август 2025 г., Alace и Canpelli, C-758/24 и C-759/24, EU:C:2025:591, т. 91).

- 41 Що се отнася, на първо място, до текста на член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58, следва да се констатира, че тази разпоредба не съдържа указание относно значението на понятието за съобщение, извършено „за целите на директен маркетинг“. От практиката на Съда обаче следва, че това понятие обхваща съобщенията, които имат търговска цел и са насочени пряко и лично към потребител (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2021 г., StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz, C-102/20, EU:C:2021:954, т. 47).
- 42 С оглед на тези критерии Съдът е постановил, че рекламни съобщения, които имат за цел рекламирането на услуги и се разпространяват под формата на електронно писмо, така че се появяват направо във входящата кутия на личната електронна поща на съответния потребител, представляват такива съобщения (вж. в този смисъл решение от 25 ноември 2021 г., StWL Städtische Werke Lauf a.d. Pegnitz, C-102/20, EU:C:2021:954, т. 48).
- 43 В случая, както е видно от акта за преюдициално запитване, разглежданото в главното производство съобщение представлява ежедневен информационен бюлетин, разпространяван под формата на електронно писмо, който съдържа резюме на законодателните новости, разгледани в статиите в онлайн журналистическо издание, както и хипервръзки към тези статии. Само като следват тези хипервръзки, съответните потребители могат да направят справка с пълното им съдържание безплатно в рамките на осем статии месечно, а срещу заплащане — с всички статии, налични на управляваната от Inteligo Media онлайн платформа.
- 44 Посоченото от запитващата юрисдикция обстоятелство, че доколкото съдържа резюме на темите, разгледани в статиите в това издание, посоченото съобщение има и информативно съдържание, не може да означава, че същото съобщение трябва да бъде изключено от понятието за съобщение, извършено „за целите на директен маркетинг“ по смисъла на член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58, а оттук и от приложното поле на тази разпоредба.
- 45 Напротив, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 32—34 от заключението си, такова съобщение е предназначено да насърчи съответните потребители да получат достъп до платеното съдържание, предоставено от издател на журналистическо издание, като благоприятства изчерпването на броя статии, които могат да бъдат прочетени безплатно на въпросната онлайн платформа, и регистрирането за пълен абонамент. По този начин то цели да насърчи продажбата на това съдържание и следователно има търговска цел по смисъла на съдебната практика, цитирана в точка 41 от настоящото решение. Освен това, доколкото това съобщение, разпространявано под формата на електронно писмо, се появява направо във входящата кутия на личната електронна поща на неговите получатели, следва да се приеме, че то се извършва „за целите на директен маркетинг“ по смисъла на член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58, независимо от това дали тази цел може да се изведе от самото съдържание на съобщението, или още от структурата на офертата на неговия изпращач.
- 46 Това тълкуване на понятието за съобщение, извършено „за целите на директен маркетинг“, се потвърждава, на второ място, от контекста, в който то се вписва, и от целите на Директива 2002/58.
- 47 В това отношение е необходимо да се отбележи, че член 13, параграф 1 от Директива 2002/58 установява принципно правило, което поставя изпращането на непоискани съобщения, попадащи в неговото приложно поле, в зависимост от изискването за получаване на предварително съгласие от техния получател.

- 48 При липсата на такова съгласие подобно съобщение е разрешено само ако са изпълнени условията по член 13, параграф 2 от Директива 2002/58. Тази разпоредба изисква, най-напред, при спазване на Директива 95/46 или на ОРЗД, в зависимост от случая, изпращачът на съответното съобщение да е получил от получателите му техните електронните координати за електронна поща в контекста на продажбата на продукт или услуга. По-нататък, тези електронни координати могат да се използват за целите на директен маркетинг, при условие че този маркетинг се отнася до подобни продукти или услуги, предоставяни от самия изпращач. Накрая, това използване зависи от условието тези получатели да имат ясно и отчетливо възможността да възразят безплатно и по лесен начин на такова използване на електронните координати в момента на събирането им и при всяко съобщение, в случай че не са отказали първоначално такова използване.
- 49 Освен това член 13, параграф 4 от Директива 2002/58 забранява при всяко положение практиката да се изпраща електронна поща за целите на директен маркетинг, маскираща или скриваща идентичността на подателя, от чието име се прави съобщението, в нарушение на член 6 от Директива 2000/31, или без валиден адрес, на който получателят да може да изпрати искане да се спрат такива съобщения, или още насърчаваща получателите да посетят уебсайтове, които са в нарушение на този член 6.
- 50 Всички тези гаранции, припомнени в точки 47—49 от настоящото решение, са насочени към постигането на целите на Директива 2002/58, посочени в съображения 2 и 40 от нея, а именно да се гарантира пълното зачитане на правата, предвидени в членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз, и за тази цел да се защитят абонатите срещу всяка намеса в неприкосновеността на личния им живот чрез непоискани съобщения с цел директен маркетинг, по-специално посредством автоматично набиращи машини, факсове и електронна поща, включително кратки съобщения по мобилните телефони.
- 51 Всяко друго тълкуване би могло да отслаби полезното действие на член 13 от Директива 2002/58 и по този начин да постави под въпрос предвиденото в тази директива равнище на защита на неприкосновеността на личния живот. Всъщност, ако се възприеме противното тълкуване, изпращането на съобщение като разглежданото в главното производство би останало извън обхвата на гаранциите, предвидени в този член 13, независимо от риска от засягане на личния живот на потребителите на услуги за електронна поща.
- 52 След като съобщение като разглежданото в главното производство трябва да се счита за извършено „за целите на директен маркетинг“ по смисъла на член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58, на второ място, следва да се разгледа въпросът дали е изпълнено условието по член 13, параграф 2, посочено в точка 39 от настоящото решение, а именно че електронните координати на клиентите трябва да са получени от изпращача на това съобщение „в контекста на продажбата [...] на услуга“.
- 53 На първо място, от една страна, както посочва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, съгласно общоприетото определение терминът „продажба“ обозначава договор, който задължително включва плащане, срещу което се получава стока или услуга. Следователно този термин може да обхваща само сделките, които предполагат заплащане на възнаграждение.

- 54 От друга страна, следва да се констатира, че член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 се отнася общо до „услуг[ите]“, без да прави никакво разграничение в зависимост от вида на съответната доставка. Що се отнася до услугите, попадащи в приложното поле на Директива 2000/31 Съдът е постановил, че възнаграждението за услуга, която доставчик предоставя в рамките на икономическата си дейност, не трябва непременно да е платено от получателите ѝ. Такъв по-специално е случаят, когато доставчик безвъзмездно предоставя услуга с цел реклама на стоките, които продава, и на услугите, които предоставя, като разходите за тази дейност са включени в продажната цена на тези стоки или услуги (решение от 15 септември 2016 г., Mc Fadden, C-484/14, EU:C:2016:689, т. 41 и 42 и цитираната съдебна практика). Тези съображения могат да бъдат приложени към тълкуването на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58.
- 55 Такъв именно е настоящият случай. Всъщност, както следва от текста на първия въпрос и от мотивите на акта за преюдициално запитване, Inteligo Media е получило електронните координати на съответните потребители при създаването от тях на безплатен профил на управляваната от това дружество онлайн платформа, което предполага приемането от тези потребители на договорните условия за предоставянето на „Service Premium“. С приемането на тази услуга посочените ползватели придобиват право на безплатен достъп до определен брой статии, публикувани в съответното издание, и право да получават информационния бюлетин „Personal Update“. Както следва от точка 45 от настоящото решение, предоставянето на такава услуга има преди всичко рекламна цел, изразяваща се в рекламиране на предоставяното от Inteligo Media платено съдържание, като цената на тази услуга е включена в цената на това съдържание.
- 56 При тези обстоятелства, подобно на генералния адвокат в точка 43 от заключението му, следва да се приеме, че непряко възнаграждение като разглежданото в главното производство, включено в продажната цена на предлагания от този доставчик пълен абонамент, отговаря на изискването за плащане, припомнено в точка 53 от настоящото решение.
- 57 Следователно сделка като тази, в рамките на която Inteligo Media е получило електронните координати на потребителите, може да попадне в обхвата на понятието „продажба[...] на услуга“ по смисъла на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58.
- 58 На второ място, това тълкуване съответства на контекста, в който се използва това понятие, и на целите на правната уредба, от която то е част.
- 59 В това отношение несъмнено е вярно, че член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 предвижда изключение, което дерогира принципното правило, установено в този член 13, параграф 1, и което, следователно, трябва да се тълкува стриктно. При все това, първо, текстът на посочения член 13, параграф 2 не изключва възможността възнаграждението, изисквано за сделка по „продажба“ по смисъла на последната разпоредба, да може да бъде платено от лице, различно от получателя на продукта или услугата, предмет на тази сделка. Напротив, от този текст следва, че законодателят на Съюза само е наложил изискването електронните координати на съответните ползватели да бъдат получени „в контекста на продажбата на продукт или услуга“.
- 60 Второ, тълкуването на текста на член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 трябва във всички случаи да съответства на преследваната с тази разпоредба цел. От това следва, че необходимостта от такова стриктно тълкуване не може да се разбира в смисъл, че

позволява тълкуване на тези термини, което би ги лишило от полезното им действие (вж. по аналогия решение от 4 март 2021 г., *Frenetikexito*, C-581/19, EU:C:2021:167, т. 22 и цитираната съдебна практика).

- 61 Що се отнася обаче до целта, преследвана с член 13, параграф 2 от Директива 2002/58, от съображение 41 от тази директива следва, че законодателят на Съюза е искал да предвиди дерогация от принципа, съдържащ се в този член 13, параграф 1, когато електронните координати на съответните потребители са получени „в контекста на съществуващо взаимоотношение с купувача“, без да характеризира допълнително това взаимоотношение.
- 62 Следователно и освен ако не се установи друго при проверките, които запитващата юрисдикция следва да извърши, изглежда, че в случая е изпълнено както условието електронните координати на съответните потребители да са събрани „в контекста на продажбата на продукт или услуга“, така и условието, както е видно от точки 55 и 56 от настоящото решение, услугата, предмет на разглеждания маркетинг, да има подобен характер.
- 63 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос и на четвъртия въпрос, буква а) следва да се отговори, че член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58 трябва да се тълкува в смисъл, че електронният адрес на потребител е получен от издателя на онлайн издание „в контекста на продажбата на продукт или услуга“ по смисъла на този член 13, параграф 2, когато този потребител създава безплатен профил на неговата онлайн платформа, който му дава право на безплатен достъп до определен брой статии от това издание, право да получава безплатно по електронна поща ежедневен информационен бюлетин, съдържащ резюме на законодателните новости, разгледани в статии в изданието, включително хипервръзки към статиите, както и правото на достъп срещу заплащане до допълнителни статии и анализи от изданието. Изпращането на такъв информационен бюлетин представлява използване на електронна поща „за целите на директен маркетинг“ на „подобни продукти или услуги“ по смисъла на последната разпоредба.

По втория въпрос

- 64 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 във връзка с член 95 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че когато администраторът използва електронния адрес на потребител, за да му изпраща непоискано съобщение в съответствие с този член 13, параграф 2, се прилагат условията за законосъобразност на обработването, предвидени в член 6, параграф 1 от този регламент.
- 65 Както Съдът многократно е постановявал, член 6, параграф 1, първа алинея от ОРЗД съдържа изчерпателен списък на случаите, в които обработването на лични данни може да се счита за законосъобразно. Ето защо, за да се счита за законосъобразно, обработването трябва да спада към някой от случаите, предвидени в тази разпоредба (решения от 22 юни 2021 г., *Latvijas Republikas Saeima* (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU:C:2021:504, т. 99, и от 9 януари 2025 г., *Mousse*, C-394/23, EU:C:2025:2, т. 25 и цитираната съдебна практика).
- 66 При това положение съгласно изричния текст на член 95 от ОРЗД този регламент не налага допълнителни задължения на физическите или юридическите лица по отношение на обработването във връзка с предоставянето на обществено достъпни електронни

съобщителни услуги в обществени съобщителни мрежи в Съюза, по отношение на въпроси, за които са им наложени специални задължения със същата цел, установени в Директива 2002/58.

- 67 Освен това в съображение 173 от посочения регламент се уточнява аналогично, че той следва да се прилага спрямо всички въпроси, свързани със защитата на основните права и свободи по отношение на обработването на лични данни, които не са предмет на специалните задължения със същата цел, установени с Директива 2002/58, включително задълженията на администратора и правата на физическите лица.
- 68 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 50 от заключението си, член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 урежда изчерпателно условията и целите на обработването, както и правата на субекта на данните, и налага на администратора „специални задължения“ по смисъла на член 95 от ОРЗД. Следователно законосъобразността на обработване на лични данни, извършвано в рамките на съобщение, попадащо в приложното поле на този член 13, параграф 2, може да се установи въз основа на тази разпоредба, без да е необходимо тя да се преценява с оглед на условията, предвидени в член 6, параграф 1, букви а)–е) от ОРЗД.
- 69 С оглед на всичко изложено по-горе на втория въпрос следва да се отговори, че член 13, параграф 2 от Директива 2002/58 във връзка с член 95 от ОРЗД трябва да се тълкува в смисъл, че когато администраторът използва електронния адрес на потребител, за да му изпраща непоискано съобщение в съответствие с този член 13, параграф 2, не се прилагат условията за законосъобразност на обработването, предвидени в член 6, параграф 1 от този регламент.

По третия въпрос

- 70 С третия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която използва понятието „търговско съобщение“, предвидено в член 2, буква е) от Директива 2000/31, вместо понятието „директен маркетинг“, и в противен случай, дали ежедневният информационен бюлетин, съдържащ резюме на законодателните новости, разгледани в статии в онлайн издание, включително хипервръзки към тях, представлява „търговско съобщение“ по смисъла на посочения член 2, буква е).
- 71 В това отношение следва да се припомни, първо, че според постоянната съдебна практика въпросите относно правото на Съюза се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на норма от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решение от 15 юни 2021 г., Facebook Ireland и др., C-645/19, EU:C:2021:483, т. 115 и цитираната съдебна практика).

- 72 Освен това, също според постоянната съдебна практика основанийето за отправяне на преюдициално запитване е не формулирането на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси, а необходимостта от отговор за ефективното решаване на правен спор (решение от 15 юни 2021 г., Facebook Ireland и др., C-645/19, EU:C:2021:483, т. 116 и цитираната съдебна практика).
- 73 В случая от отговора на първия въпрос и на четвъртия въпрос, буква а) следва, че изпращането на съобщение като разглеждания в главното производство информационен бюлетин представлява съобщение, извършено „за целите на директен маркетинг“ по смисъла на член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58. При тези обстоятелства въз основа на предоставените от запитващата юрисдикция данни не изглежда тя да се нуждае освен това от тълкуване на понятието „търговско съобщение“, предвидено в член 2, буква е) от Директива 2000/31, за да реши спора, с който е сезирана.
- 74 Следователно третият въпрос е недопустим.

По четвъртия въпрос, буква б) и по петия въпрос

- 75 С оглед на отговора на първия въпрос и на четвъртия въпрос, буква а) не следва да се отговаря на четвъртия въпрос, буква б) и на петия въпрос.

По съдебните разноски

- 76 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Член 13, параграфи 1 и 2 от Директива 2002/58/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 12 юли 2002 година относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации (Директива за правото на неприкосновеност на личния живот и електронни комуникации), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г.,

трябва да се тълкува в смисъл, че

електронният адрес на потребител е получен от издателя на онлайн издание „В контекста на продажбата на продукт или услуга“ по смисъла на този член 13, параграф 2, когато този потребител създава безплатен профил на неговата онлайн платформа, който му дава право на безплатен достъп до определен брой статии от това издание, право да получава безплатно по електронна поща ежедневен информационен бюлетин, съдържащ резюме на законодателните новости, разгледани в статии в изданието, включително хипервръзки към статиите, както и правото на достъп срещу заплащане до допълнителни статии и анализи от изданието. Изпращането на такъв информационен бюлетин представлява

използване на електронна поща „за целите на директен маркетинг“ на „подобни продукти или услуги“ по смисъла на последната разпоредба.

- 2) Член 13, параграф 2 от Директива 2002/58, изменена с Директива 2009/136, във връзка с член 95 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните)**

трябва да се тълкува в смисъл, че

когато администраторът използва електронния адрес на потребител, за да му изпраща непоискано съобщение в съответствие с този член 13, параграф 2, не се прилагат условията за законосъобразност на обработването, предвидени в член 6, параграф 1 от този регламент.

- 3) Третият въпрос, поставен от Curtea de Apel București (Апелативен съд Букурещ, Румъния), е недопустим.**

Подписи